

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **PhDr. Bc. A. K.**, zast. JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, čj. PPR-524-56/ČJ-2009-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 Ad 17/2017-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je vyšetřovatelkou Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Nynější spor, který se vedl před služebními orgány již od roku 2006, se týká služebního zařazení žalobkyně do tarifní třídy.

[2] Poprvé ředitel Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu jako správní orgán I. stupně rozhodl o služebním zařazení žalobkyně již 29. 12. 2006, toto rozhodnutí však odvolací orgán zrušil. Poté vydal dne 7. 11. 2008 správní orgán I. stupně rozhodnutí podle § 215 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, kterým ustanovil žalobkyni na služební místo vrchní komisař 2. oddělení odboru vyšetřování. Současně žalobkyni podle § 116 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zařadil do 8. tarifní třídy. Podle § 219 zákona o služebním poměru

započel žalobkyni praxi v rozsahu 33 let a 74 dnů a zařadil ji do 12. tarifního stupně. Podle § 8 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů náleželo žalobkyni hodnostní označení kapitánka.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 11. 2008 podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Následovaly dlouholeté procesní peripetie, opakované žaloby k městskému soudu a dvojí zrušení rozhodnutí žalovaného městským soudem z důvodu nedostatků v hodnocení důkazů. Konečně žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017, kterým odvolání již potřetí zamítl.

[4] Žalobkyně i toto rozhodnutí napadla žalobou, tentokrát však před městským soudem neuspěla. Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 4. 12. 2019. Soud především dovodil, že žalovaný ve třetím zamítavém rozhodnutí vyhověl všem požadavkům předchozích rušících rozsudků. Současně soud upozornil na poměrně vysokou míru obecnosti některých žalobních bodů. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V bodech I. až III. shrnuje celou věc a rozhodnutí služebních orgánů a obsah rozsudku městského soudu. V části IV. kasační stížnosti pak cituje některé pasáže rozsudku městského soudu, proti nimž vznáší výhrady. Rozsudek navrhuje zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti reaguje na kasační námitky, cituje k nim relevantní pasáže rozsudku městského soudu a vysvětluje, proč je napadený rozsudek zákonný. Kasační stížnost proto navrhuje zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS především upozorňuje, že obsah kasační stížnosti je neblaze poznamenán poněkud afektovanou argumentací, která se v mnoha aspektech negativně podepisuje na nedostatečné konkrétnosti kasační stížnosti. NSS podobně jako městský soud chápe rozladění stěžovatelky, která spor o služební zařazení vede již od konce roku 2006. Je nicméně třeba poznamenat, že kasační stížnost má sepisovat advokát právě proto, aby soudní řízení uchránil před zbytnými argumenty emocionální povahy, které pro podstatu právního problému a pro přezkum napadeného rozsudku nic nepřinášejí.

Právní základ nynější věci

[9] NSS nejprve shrne na věc aplikovatelnou právní úpravu.

[10] Podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tedy od 1. 1. 2007) *ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo.*

[11] V nynější věci je spor o zařazení stěžovatelky do tarifní třídy. Detaily požadavků na jednotlivé tarifní třídy stanoví ve shodě s § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, respektive jeho příloha (katalog činností), konkrétně pro Policii ČR část 1.3. přílohy. Žalovaný potvrdil zařazení stěžovatelky do 8. tarifní třídy (vrchní komisař), kterou bod 1 charakterizuje jako *[v]ýkon náročných policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složité trestné činnosti v příslušnosti útvarů s celostátní působností nebo policejního prezidia*. Naproti tomu stěžovatelka tvrdí, že její práci lze charakterizovat jako *[v]ýkon nejnáročnějších policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně nejsložitější trestné činnosti v působnosti policejního prezidia nebo útvarů s celostátní působností* (9. tarifní třída - rada).

[12] Spornou otázkou v nynější věci je čistě otázka podřazení činnosti stěžovatelky buď pod 8., či 9. tarifní třídu dle přílohy 1.3. nařízení vlády č. 104/2005 Sb. Podle § 116 odst. 1 první věty zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů platí, že pro služební místo příslušníka *se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje*. Při prokazování otázky, pod jakou tarifní třídu činnost stěžovatelky podřadit, *[s]lužební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti* (§ 180 odst. 4 téhož zákona). *V odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí* (§ 181 odst. 5 téhož zákona).

[13] Městský soud opakovaně rušil rozhodnutí žalovaného mj. právě proto, že jeho rozhodnutí nevyhověla v předchozím bodě citovaným procesním ustanovením zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. V nyní napadeném rozsudku, již třetím v této věci, městský soud dovodil, že poslední rozhodnutí žalovaného tentokrát již požadavkům zákona odpovídá.

Skutková zjištění správních orgánů

[14] NSS na tomto místě shrnuje skutkové a právní závěry rozhodnutí žalovaného.

[15] Žalovaný nejprve shrnul specifika činnosti Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Všechny věci vyšetřované tímto úřadem jsou specifické v tom, že byly spáchány před desítkami let. To komplikovalo důkazní situaci, opatrování důkazů bylo značně ztíženo tím, že řada svědků již zemřela, že bylo třeba dohledávat listinné důkazy v archivech nejrůznějších orgánů státní správy apod. Zároveň však žalovaný uvedl, že naopak v některých ohledech byla služební činnost příslušníků úřadu snazší než činnost příslušníků jiných policejních útvarů, neboť nebyli vystaveni časovému a jinému tlaku,

který s sebou přinášelo řešení vazebních věcí, zejména provádění úkonů, které vzeti do vazby bezprostředně předcházelo.

[16] Žalovaný při rozhodování o zařazení stěžovatelky do tarifní třídy vzal v potaz charakteristiku osob, s nimiž stěžovatelka při služební činnosti prováděla úkony. Tyto osoby byly zpravidla velmi vysokého věku, což vyžadovalo od stěžovatelky specifický přístup (stárí představuje biologické údobí, v jehož průběhu dochází ke zhoršení paměti i schopnosti vnímání, proto komunikaci se seniory poznamenávala určitá specifika jako oslabení schopnosti reakcí, chápání souvislostí, postupná ztráta paměti, rozvlácnost a zabíhavost uvažování apod.). Žalovaný proto uzavřel, že práce stěžovatelky se seniory v průběhu trestního řízení sice nesla jistá specifika, jako např. nároky na trpělivost, takt a ohleduplnost vůči vyslychaným seniorům. Těžko však bylo možno hovořit o zvýšené psychické náročnosti na vyšetřovatele, která by automaticky zakládala právo na její zařazení do 9. tarifní třídy. Žalovaný srovnal pozici stěžovatelky s praxí vyšetřovatelů policie na jiných útvarech, kde jsou často rovněž velmi náročné situace (např. psychologicky náročná specifika výslechu dětí jako obětí trestné činnosti nebo výslechy recidivistů, u nichž bylo možno předpokládat uplatňování kriminálních zkušeností, odmítání spolupráce, lhaní, fabulaci apod., výslechy pachatelů násilné či sofistikované trestné činnosti, drogově závislých atd.). Stěžovatelka se nesetkávala ani s nebezpečnými pachateli. Žalovaný k tomu též obsáhle citoval z vyjádření vedoucího psychologa plk. Mgr. V. V..

[17] Žalovaný nepřisvědčil stěžovatelce ani v tom, že by zvýšená náročnost byla u jejího zařazení dána značným rozsahem znalosti dobových právních předpisů. Okruh právních předpisů, s nimiž mj. i stěžovatelka musela pracovat, byl sice specifický, nicméně daleko vyšší nároky byly v této souvislosti kladeny např. na příslušníky Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, kteří se specializovali na vysoce sofistikovanou hospodářskou trestnou činnost, přičemž pracovali se širokým okruhem právních předpisů.

[18] Poté žalovaný velmi podrobně rozvedl jednotlivá kritéria hodnocení náročnosti policejních činností spočívající v charakteru spisového materiálu, procesních úkonů, aktuální a předpokládané důkazní situace, právní kvalifikace skutku a výše trestní sazby, a dále (jako relativně nejméně důležité kritérium) spočívající v počtu skutků a pachatelů. U všech kritérií srovnal pozici stěžovatelky s pozicí kolegy stěžovatelky pplk. T., jemuž byla po proběhlém řízení žalovaným nakonec přiznána 9. tarifní třída.

[19] Stěžovatelka měla za období let 2007 – 2008 evidováno 30 čísel jednací, přičemž ve 20 případech se jednalo o prověřování trestné činnosti bývalých příslušníků státní moci na počátku 50. let minulého století - vystěhovávání soukromých zemědělců do přikázaných míst (tzv. akce „K“). Ač se dle žalovaného jednalo o prověřování typu trestné činnosti, jejíž *modus operandi* nebyl do té doby známý, byla útvaru stěžovatelky věnována ze strany Nejvyššího státního zastupitelství v Brně mimořádná metodická pomoc při sjednocení právního pohledu na prošetřovanou trestnou činnost včetně odborného semináře. Navíc byl jiným policejním útvarem vypracován pro vyšetřovatele pilotní trestní spis, jehož součástí byl i podrobný manuál obsahující okruhy otázek, mapující celou problematiku. Téma metodiky vyšetřování bylo opakovaně probíráno na poradách odboru vyšetřování, rozsah prováděných úkonů a způsob opatrování důkazů byl typizovaný a velmi dobrou součinnost poskytovaly oblastní archivy a Národní archiv ČR. Stěžovatelka tedy nemusela

při řešení těchto případů volit atypické či dosud nepoužívané vyšetřovací metody, případně inovativní postupy. Ani obstarání důkazů stěžovatelkou nebylo z administrativního hlediska mimořádně náročné, standardně byly dožadovány archivní materiály z místně příslušných oblastních archivů a Národního archivu ČR. Okruh pachatelů případů tvořili obvykle členové komise, která rozhodovala o protiústavním vystěhování rodin do příkazaného místa a měla zpravidla do deseti osob, mnohdy rozhodovali pouze jednotlivci v postavení úřední osoby. Podezřelým osobám byly při výslechu kladeny stejné otázky, přičemž v řadě případů věc musela být pro úmrtí podezřelých odložena. U stěžovatelky tomu tak bylo ve všech případech tohoto typu. V ostatních případech (jiných než tzv. akce „K“) se jednalo o skutky, které si žádaly kvalifikované posouzení policejního orgánu odborně orientovaného v historickém a právním rámci doby zasahující v některých případech až do počátku 50. let minulého století, nicméně i v těchto případech probíhaly standardní úkony, jako byly výslechy osob nebo vyžadování dobových pramenů v archivech v ČR. Rovněž některé z nich byly stěžovatelkou odloženy. Žalovaný proto uzavřel, že stěžovatelka ohledně jí přidělených trestních spisů nevykonávala policejní činnosti nejvyšší náročnosti.

[20] Žalovaný tuto činnost stěžovatelky srovnal s činností pplk. T. Tento vyšetřovatel ve stejném časovém období zpracovával přidělených dvacet případů. V osmi případech se jednalo stejně jako u stěžovatelky o prověřování trestné činnosti v souvislosti s tzv. akcí „K“. Kromě toho však pplk. T. řešil i dva spisy vysoké obtížnosti, jednalo se o mimořádně sofistikované akce bývalých bezpečnostních orgánů ČSSR, např. v oblasti možné nebo údajné špionáže občanů ve prospěch západních mocností. Pplk. T. v těchto případech opatroval a vyhodnocoval širokou škálu důkazů - operativní a vyšetřovací svazky StB, fondy inspekce ministerstva vnitra, podklady zinscenovaných trestních stíhání a jejich konfrontaci s tehdy platnými normami o ochraně utajovaných skutečností apod. Za spis mimořádně vysoké obtížnosti přidělený pplk. T. žalovaný označil též prověřování a postup při trestním stíhání v případě únosu autobusu studentů na hraničním přechodu mezi ČSSR a Německou spolkovou republikou třemi ozbrojenými pachateli na sklonku 70. let minulého století. Trestní stíhání bylo vedeno vůči veliteli a dalším funkcionářům brigády pohraniční stráže pro porušení předpisů, při němž došlo k úmrtí řidiče autobusu a několik desítek studentů bylo bezprostředně ohroženo na životě. Vedení tohoto trestního stíhání proto poznamenala potřeba vysoké orientace v oblasti interních předpisů pohraniční stráže, trestná činnost byla spáchána vysoce kvalifikovanými osobami apod. Navíc se jednalo o velmi rozsáhlý spis kladoucí vysoké nároky na policejní orgán, přesto na něm pracoval pplk. T. sám. Ze všech těchto důvodů žalovaný v návaznosti na stanovisko nadřízené stěžovatelky konstatoval vhodnost přiznání 9. tarifní třídy toliko pplk. T., nikoliv však stěžovatelce.

[21] Žalovaný odkázal též na žádost další kolegyně stěžovatelky, pplk. Ing. K., která rovněž požadovala stanovit 9. tarifní třídu od 1. 1. 2007. Na rozdíl od pplk. T. neuspěla. Vykonávala přitom stejné činnosti jako stěžovatelka (v naprosté většině případů prověřování tzv. akce „K“).

[22] Žalovaný se dále vyjádřil k námitce stěžovatelky, která s poukazem na svou dřívější zkušenost s výkonem služby v jiných útvech s celostátní působností nebo Policejním prezidiu ČR zhodnotila svou činnost v útvaru jako právně i skutkově nejnáročnější.

Žalovaný upozornil, že stěžovatelka byla u útvaru zařazena ve stejné platové třídě minimálně od roku 2004. Stěžovatelka byla přijata do služebního poměru dne 1. 10. 1992, avšak nikoliv jako vyšetřovatelka, ale jako referentka personálního oddělení policejního prezidia. Do funkce vyšetřovatelky byla stěžovatelka zařazena až ode dne 30. 4. 1994. Neměla žádné zkušenosti s vedením trestního řízení, kterému se začala věnovat až od září 1994, neboť byla dočasně neschopna výkonu služby z důvodu nemoci. Ode dne 14. 9. 1996 byla převedena k současnému útvaru. Jedinou profesní zkušeností stěžovatelky v pozici vyšetřovatelky mimo Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu jsou dva roky (1994-1996) v rámci úřadu vyšetřování, kde však stěžovatelka pracovala jako „naprostá elévka“, bez jakýchkoliv předchozích zkušeností. Na základě takto shrnuté profesní dráhy stěžovatelky žalovaný uzavřel, že silně nadhodnotila své zkušenosti, a nebyla tudíž schopna objektivně ohodnotit policejní činnosti v jiných policejních útvarech s celostátní působností.

[23] Žalovaný zvážil též výpověď plk. G., jehož stanoviska však nebyla zcela konzistentní a měnila se (dle názoru žalovaného) v průběhu správního řízení podle toho, co v řízení tvrdila i stěžovatelka. Podle žalovaného plk. G. nebyl schopen v rámci poskytnutého svědectví posoudit, zda se jednalo o náročné či nejnáročnější policejní činnosti v kontextu s jinými útvary s celostátní působností na úseku trestního řízení. Nebyl totiž nikdy zařazen na jiném útvaru s celostátní působností, který by se zabýval trestním řízením, tudíž nedisponoval potřebnými zkušenostmi, na základě kterých by byl odborně erudován k takovému porovnání. Plk. G. nejprve dne 19. 1. 2009 velmi obecně vypověděl, že nejnáročnější věci přiděloval bývalým vyšetřovatelům, přičemž náročnost těchto věcí odpovídala 9. tarifní třídě. Teprve dne 30. 1. 2017 plk. G. náhle jako příklad nejnáročnější policejní činnosti stěžovatelky uvedl případ tzv. „měnové reformy“, který dozorovalo Okresní státní zastupitelství Plzeň-město.

[24] Žalovaný se při hodnocení komplikovanosti kauzy „měnové reformy“ přiklonil k názoru nadřízené stěžovatelky ze dne 22. 8. 2013. Problematika peněžní reformy v roce 1953 byla již dříve z historicko-politického pohledu podrobně zmapována dokumentaristy úřadu a dalšími odbornými institucemi, stěžovatelka se zabývala výhradně jednotlivými excesy vykonavatelů státní moci vůči osobám, které s peněžní reformou projevily veřejný nesouhlas např. formou účasti na dobových demonstracích. V zásadě stěžovatelka dle žalovaného jen prověřovala zákonnost postupu jednotlivých bezpečnostních orgánů, důvodnost zadržení osob, případy účelového, politicky motivovaného vystěhování do příkazaných míst podle analogie s problematikou stěžovatelce důvěrně známou (tedy problematikou spojenou s akcí „K“). Z hlediska trestněprávního se jednalo o problematiku úřadem standardně zpracovávanou. Prověřování případů protiprávního jednání orgánů státní moci v kauzách občanské neposlušnosti, nepokoju a demonstrací prováděli běžně i jiní příslušníci ve stejné tarifní třídě jako stěžovatelka bez ohledu na to, kdy a kde a v jakých historických souvislostech k protiprávnímu jednání došlo. Žalovaný připomněl, že ani v jednom z případů souvisejících s kauzou „peněžní reformy“ stěžovatelka osobně nevedla trestní stíhání, jednalo se o spisy rozsahem standardní, dozorované vždy stejným státním zastupitelstvím a státním zástupcem v Plzni. Stěžovatelka ani v této věci nevytvořila žádný metodický materiál.

[25] Žalovaný reprodukoval rovněž názor nadřízené stěžovatelky, že příkladem nejnáročnější policejní činnosti byl případ zpracováváný tehdejšími vedoucími odboru vyšetřování plk. G., který byl zařazen v 9. tarifní třídě. Tento případ spočíval v trestním stíhání dvou příslušníků čsl. rozvědky pro bombový útok (příprava a realizace atentátu na štrasburského prefekta v roce 1957), při kterém byla na území cizího státu usmrcena osoba, a skutek přispěl k významnému dobovému zhoršení mezinárodních vztahů. Trestní spis vedený v této věci byl podle nadřízené stěžovatelky mimořádný svým rozsahem (1003 listů trestního spisu a obdobný počet pomocných materiálů), složitostí úkonů v zahraničí (např. výslech svědka a bývalého pracovníka čsl. rozvědky na území USA učiněný cestou právní pomoci), osobním výjezdem zpracovatele a dozorového státního zástupce k opatření důkazů na území Francie apod. Řešení takových trestních věcí považovala nadřízená stěžovatelka za nejnáročnější policejní činnosti, protože vyžadovaly inovativní přístup.

[26] Byla to právě nadřízená stěžovatelka, kdo byl podle žalovaného schopen nejlépe posoudit praktickou náročnost trestních věcí z pohledu zpracovatele. Zároveň jako bývalá náměstkyně ředitele úřadu a současná ředitelka úřadu měla dostatek manažerských zkušeností, aby dokázala zhodnotit činnosti vykonávané stěžovatelkou i v kontextu činností vykonávaných jinými příslušníky úřadu v 8. a 9. tarifní třídě.

Právní názor NSS k námitkám stěžovatelky

[27] Rozhodnutí žalovaného má celkem 22 stran. NSS souhlasí se závěrem městského soudu, že důkladnost a argumentační bohatost odůvodnění žalovaného je vpravdě „robustní“. Stěžovatelka v řízení před NSS uplatnila spíše jen dílčí námitky, zčásti dosti emocionální (srov. bod [8] shora), zčásti poněkud vytrhující některé argumenty v rozhodnutí žalovaného z jejich kontextu. Proto také NSS v předchozích řádcích zevrubně rekapituloval klíčové závěry žalovaného. Právě na tyto závěry bude v dalším textu odkazovat.

[28] Stěžovatelka v první námitce polemizuje se závěrem městského soudu, dle něhož žalovaný přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, proč plk. G. neměl potřebné zkušenosti, resp. odbornou erudici k posouzení, zda stěžovatelka vykonávala v rámci daného útvaru nejnáročnější policejní činnosti. Stěžovatelka cituje závěr městského soudu, dle něhož žalovaný vyložil, že „Mgr. G. nebyl schopen posoudit, zda se jednalo o náročně či nejnáročnější policejní činnosti v kontextu s jinými útvary s celostátní působností na úseku trestního řízení, neboť nebyl zařazen na jiném takovém útvaru s celostátní působností, což sám ve své výpovědi potvrdil“ (bod 51 napadeného rozsudku).

[29] NSS k tomu uvádí, že citovaný závěr městského soudu nelze vytrhávat z jeho kontextu. Jak totiž plyne z bodu 50 a zejména z bodů 52 až 57, městský soud zde hodnotil, jak se žalovaný postavil k rozporu mezi stanoviskem nadřízené stěžovatelky, která hodnotila věci řešené stěžovatelkou tak, že stěžovatelka nejnáročnější policejní činnost nevykonávala, a stanoviskem svědka plk. G., který dovozoval opak. Žalovaný při řešení tohoto rozporu zcela rozumně vyšel ze stanoviska nadřízené služební funkcionářky, jejíž manažerské zkušenosti jsou větší než profesní zkušenosti plk. G. (srov. bod [26][25] shora). Nadto žalovaný upozornil též na konzistentnost stanoviska nadřízené stěžovatelky, a naproti tomu proměnlivost názorů plk. G. NSS dodává, že žalovaný nijak nesnižuje „erudici“ plk. G., jak žalovanému podsouvá stěžovatelka. Jde naopak o obvyklou situaci,

kdy dvě výpovědi ohledně skutkového stavu směřují k různým závěrům. V takovém případě musí správní orgán určit, kde je pravda, tedy zvolit – i s přihlédnutím k jiným důkazům a relevantním okolnostem – která výpověď je přesvědčivější. K tomu je třeba takovýto závěr dostatečně odůvodnit, což se v tomto případě nepochybně stalo.

[30] Stěžovatelka upozorňuje, že žalovaný v souvisejícím sporu o služební zařazení pplk. T. vyšel z hodnocení plk. G. NSS k tomu stěžovatelku upozorňuje, že samozřejmě nezná přesný obsah spisu ve věci služebního zařazení pplk. T. Je ale zcela rozumně představitelné, že pokud v onom spise obdobný rozpor stanoviska plk. G. se stanoviskem služebního funkcionáře nevznikl, anebo vznikl, ale byl jiného rázu, žalovaný se logicky postavil k hodnotě výpovědi Mgr. G. jinak než v nynějším případě. Dlužno dodat, že žalovaný v nynějším rozhodnutí velmi detailně vysvětlil specifika případu pplk. T. a rozvedl důvody, proč byl pplk. T. – na rozdíl od stěžovatelky – zařazen do 9. tarifní třídy (pro stručné shrnutí viz bod [20] shora).

[31] Co se týče vyšetřování kauzy „měnová reforma“, nikdo netvrdí, že šlo – slovy stěžovatelky na s. 5 kasační stížnosti – o „banální záležitost“. I zde stěžovatelka zcela dezinterpretuje to, oč v nynější věci běží. NSS připomíná, že nynější spor není o tom, zda stěžovatelka vyšetřovala „banality“. Spor je o tom, zda stěžovatelka prováděla výkon *náročných* policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složité trestné činnosti v příslušnosti útvarů s celostátní působností nebo policejního prezidia, anebo výkon policejních činností *nejnáročnějších* (nařízení vlády č. 104/2005 Sb., viz bod [11] shora).

[32] Ve vztahu ke kauze „měnová reforma“ lze dodat, že žalovaná se touto věcí velmi detailně zabývala. Vysvětlila, proč tato kauza není svou obtížností srovnatelná s nejnáročnějšími případy, které úřad vyšetřoval (bod [24] shora). Proti těmto závěrům stěžovatelka nic konkrétního nevznáší, omezuje se jen na prostý nesouhlas s tímto hodnocením, anebo nesprávně uvádí, že v rozhodnutí žalovaného ono posouzení vůbec není. Stěžovatelka říká, že tvrzení služební funkcionářky, dle níž se v této kauze stěžovatelka zabývala „*výhradně jednotlivými excesy vykonavatelů státní moci [...] vůči osobám, které s peněžní reformou projevily veřejný nesouhlas, je nejen zavádějící, ale i zcela nepravdivé*“. Ovšem i v této argumentaci zůstává stěžovatelka pohříchu v obecné rovině, neříká, co jiného (než ony excesy vykonavatelů státní moci) tedy v oné kauze řešila. Není na soudu, aby za stěžovatelku domýšlel argumenty, které nijak nespecifikovala, respektive aby procházel správní spis (či zde dokonce související trestní spisy), zda se tam snad neskryvá něco, co by stěžovatelce mohlo pomoci. Pokud by soud postupoval jinak, přestal by být „nezávislým třetím“, ale stal by se dalším advokátem stěžovatelky v této věci.

[33] Stěžovatelka tvrdí, že k tomu, aby celou věc mohl plk. G. posoudit, nebylo třeba zkušeností z jiných policejních útvarů. Plk. G. byl 10 let ředitelem odboru vyšetřování na Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, což ho pro posouzení náročnosti aktivit stěžovatelky muselo vybavit více než dostatečně. K tomu NSS uvádí, že žalovaný zvolil velmi přesvědčivé kritérium, dle něhož zařazování policistů do jednotlivých tarifních tříd nutno činit s ohledem na činnost policistů napříč policejními útvary s celostátní působností. NSS se s touto tezí ztotožňuje: posuzování náročnosti činnosti jen z hlediska toho či onoho útvaru je nedostatečné. Právě proto je namístě i

srovnávání aktivit v jiných útvarech, např. shora zmiňované výsledky recidivistů, nebezpečných zločinců, dětských obětí kriminality apod. Rozhodně nelze říci, že služba na Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu je tak specifická, že ji nelze srovnávat s jinou policejní činností.

[34] NSS jen dodává, že je zjevnou dezinterpretací rozsudku městského soudu (jak správně upozornil ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný), pokud stěžovatelka tvrdí, že z rozsudku plyne údajná nesvědčitost plk. G. při výkonu jeho činnosti. Nic takového soud neříká.

[35] NSS nerozumí rétorice stěžovatelky, která až zesměšňuje komplexnost odůvodnění žalovaného. Žalovaný přece takto komplexní odůvodnění poskytl právě v reakci na opakované rušení jeho rozhodnutí městským soudem. Stěžovatelka dále tvrdí, že k závěru, že vykonávala stejnou činnost jako pplk. T., prý není třeba „vícekriteriální komparativní analýzy spisové agendy“. Toto tvrzení však neopírá stěžovatelka o žádný konkrétnější argument, přitom z rozhodnutí žalovaného plyne přesný opak: pplk. T. sice řešil případy stejného typu jako stěžovatelka, ale také případy mnohem složitější (NSS k tomu opakovaně odkazuje na bod [20] shora).

[36] Stěžovatelka říká, že pplk. T. řešil právní otázky velmi staré, což bylo v jeho případě důvodem pro přidělení do 9. tarifní třídy, ovšem v případě stěžovatelky rozhodl žalovaný opačně. NSS k tomu uvádí, že jde opět o argument vytržený z kontextu. Ona „vícekriteriální analýza“, kterou stěžovatelka tolik kritizuje, bere v potaz i povahu vyšetřovaných kauz a to, že byly páčány v hluboké minulosti (viz body [15] a [16] shora). Nejde však o argument jediný, u pplk. T. uvádí žalovaný i celou řadu dalších kritérií, které vedly k jeho odlišnému zařazení ve srovnání se stěžovatelkou (více bod [20] shora). NSS jen dodává, že detailnost, preciznost a přesvědčivost rozhodnutí žalovaného je nepochybná. Stěžovatelka proti tomu staví jen o žádné skutečnosti neopřenu rétoriku založenou na emocích, což zbytečně snižuje celkovou validitu úvah v kasační stížnosti.

[37] NSS nepovažoval za srozumitelný argument, kterým stěžovatelka polemizuje s tezí soudu, podle níž služební nadřazená stěžovatelky není na věci nijak významněji zainteresována. Nelze prý uvěřit, říká stěžovatelka, že by služební funkcionář nebyl v dané věci „významněji zainteresován“. O významné zainteresovanosti služebního funkcionáře prý svědčí způsob, jakým interpretuje činnost stěžovatelky. „Negativní vztahovou konstelaci“ skutečně nenamítala, neboť ta není předmětem nynějšího sporu, říká stěžovatelka, ovšem „*šíkanózní postup funkcionářky vůči stěžovatelce by odůvodnil samostatnou žalobu*“. NSS k tomu uvádí, že se těmito úvahami nemusel zabývat, protože stěžovatelka zjevně odkazuje na nějakou jinou žalobu, kterou však (asi) nepodala. Lze snad jen dodat, že podjatost služební funkcionářky nemůže být dána jen proto, že spor se služebními orgány vede stěžovatelka dlouho, anebo jen proto, že opakovaně vyslovila skutkový závěr, který se stěžovatelce nelíbí.

[38] NSS se nebude vyjadřovat ani k některým tezím kasační stížnosti, které se spíše než právní argumentaci podobají zbytečným invektivám vůči rozsudku městského soudu (např. třetí odstavec na s. 4 kasační stížnosti). Stejně tak stěžovatelka naprosto nekonkrétně (a nepřezkoumatelně) kritizuje rozsudek městského soudu, který se prý „*doslova rozplýval*

nad konkrétností a přesvědčivostí argumentů žalovaného, nicméně poněkud přehlédl, že argumentům chybí to podstatné, a to jejich pravdivost“. Jistě nepostačí, aby kasační stížnost jen zcela obecně řekla, že závěry žalovaného nejsou pravdivé. Kasační stížnost musí jasně specifikovat, v čem a proč závěry žalovaného (či městského soudu) pravdivé nejsou. Stejně tak se nebude NSS pro naprostou obecnost této námitky vyjadřovat ani k tomu, že argumenty žalovaného jsou účelové (s. 7 kasační stížnosti).

[39] Protože NSS všechny konkrétní argumenty stěžovatelky shledal nedůvodnými, dospěl k závěru, že městský soud správně žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Městský soud správně vyhodnotil žalobu a dospěl ke správnému závěru o přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu